

σθήσεις καὶ αἰσθάνονται πόνον καὶ εὐχαρίστησιν. Δυστοχῶς ὅμως πολλὰ παιδία λησμονοῦν τοῦτο καὶ φέρονται πολλάκις πρὸς τὰ ἀθῶα ζῶα, μάλιστα πρὸς τὰς μυίας, καὶ τὰ πετεινὰ, πρὸς τὰς γάτας καὶ τοὺς σκύλους σκληρῶς καὶ ἀνηλεῶς. Λησμονοῦν τὰ παιδία ἐκεῖνα ὅτι ἡ σκληρότης αὐτῇ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα εἶναι ἁμαρτία—μεγάλῃ ἁμαρτία, καὶ κινεῖ τὴν δυσἀρέσκειαν τοῦ Θεοῦ. Μὴ πειράζετε λοιπὸν, μηδὲ βασανίζετε τὰ ζῶα, μᾶλλον δ' ἀγαπᾶτε καὶ περιποιεῖσθε αὐτὰ, καὶ συμβουλευέτε τὰ ἄλλα παιδία νὰ κάμνωσιν οὕτω. Ναι, τέκνα μου, καθὼς ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατὴρ φέρεται καθ' ἡμέραν εὐσπλαγχνῶς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὡς ἡμεθα ἐλεήμονες καὶ περιποιητικοὶ εἰς ὅλα τὰ πλάσματά του.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

(Συνέχεια· ἴδ. προηγ. φύλ.)

— Οὐδέποτε εἰδὼν τοιοῦτον ἐπιμόνον καὶ ἰδιότροπον παιδίον, —εἶπεν ὁ διάδοχος ὀργίλως, —ἀλλὰ θὰ εὕρωμεν τρόπον νὰ τὸ ὑποχρεώσωμεν νὰ μᾶς τὴν δεῖξῃ.

— Μὴ ὁμιλῇτε οὕτω πῶς, ἐξοχώτατε, —εἶπεν ὁ παιδαγωγός, —ἂν καὶ αὐτὸς ἐκινήθῃ εἰς θαυμασμόν ἐκ τῆς εὐσταθοῦς ἀρνήσεως τοῦ βοσκοῦ. Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς αὐτόν,

— Ἐλα τώρα, τέκνον μὲ, —εἶπεν ἡρόχως, —εἰπέ μας διατί δὲν θέλεις νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν φωλεάν, καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν χωρὶς νὰ σὲ συγχίσωμεν περισσότερον. Δὲν πιστεύω, ὅτι ἔχεις ἰσχυρὸν λόγον· ἀλλ' ἐὰν ἔχῃς τοιοῦτον, σὲ παρακαλοῦμεν νὰ τὸν εἴπῃς.

— Αὐτὸ ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω προθύμως, —εἶπεν ὁ βοσκός. — Ὁ Μιχαλάκης, ὅστις βόσκει τὰ γ'ιδία του ἐκεῖ πέρα εἰς τὸ βουνόν, μοι τὴν ἔδειξεν, ἀλλὰ μὲ ἔκαμε νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ τὴν δεῖξω εἰς κανένα.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, —εἶπεν ὁ παιδαγωγός, ὅστις εὐηρεστήθη μεγάλως ἀκούσας τὸν ἐντιμὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ὁ βοσκὸς παῖς ἔδωκε διὰ τὴν φαινομένην δυστροπίαν του· ἀλλ' ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἰσχύν των ἀρχῶν του ἔτι περισσότερον, τῷ ἔδειξεν ἐν πουγίῳ μὲ χρυσὰ νομίσματα ἐντός, καὶ τῷ εἶπε, «Κύτταξ' ἐδῶ, ἰδοὺ μία λίρα· θὰ σοὶ τὴν δώσω, ἐὰν μοι δεῖξῃς τὴν φωλεάν· καὶ ἐὰν δὲν εἴπῃς εἰς τὸν Μιχαλάκην τίποτε, αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθῃ.»

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, —εἶπεν ὁ βοσκός, —ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ Μιχαλάκης ποτὲ δὲν τὸ ἐμάνθανεν, καὶ ἐὰν κἀνεῖς εἰς τὸν κόσμον δὲν τὸ ἐγνώριζε, θὰ τὸ ἐγνώριζον ὅμως ἐγὼ αὐτός. Καὶ ὁ Θεὸς δὲ ἐπίσης θὰ τὸ

ἐγνώριζε· διότι ἂν καὶ ἦναι εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἐγνώριζεν ὅμως ἂν ἤμην τόσον κακὸν παιδίον. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω.

— Ἰσως δὲν γνωρίζεις τὴν ἀξίαν τῆς λίρας, —εἶπεν ὁ παιδαγωγός, κρατήσας αὐτὴν ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βοσκοῦ. — Ἐὰν τὴν ἀλλάξῃς μὲ χαλκίνα νομίσματα, ἡ σκούφια σου δὲν θὰ τὰ χωρέσῃ.

— Ἀλήθεια! — ἀνέκραξεν ὁ βοσκός, θεωρῶν ἀσχαρδαμικτὴ τὴν χρυσὴν λίραν, —ὁ πτωχὸς πατήρ μὲ θὰ ἔχαιρεν, ἐὰν εἶχε τόσα χρήματα. — Σιωπήσας δ' ὀλίγον, ἀνέκραξε μὲ σταθερότητα, «Ὅχι, ὄχι, φύγετέ ἀπ' ἐμοῦ.» Ἐπειτα δὲ μὲ φωνὴν ἡπιωτέραν, «Ὁ Κύριος νὰ μὲ συγχωρήσῃ· ἦτο τὸ αὐτὸ μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Σατανᾶς εἶπεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν Ἐρημον, «Ὅλα ταῦτα θέλω σοὶ δώσει.» Μία διὰ πάντα! ὁπεσχέθην εἰς τὸν Μιχαλάκην νὰ μὴ δεῖξω τὴν φωλεάν εἰς κανένα καὶ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ· Ὅθεν πολλὰ τὰ ἔτη σας.»

Οὕτως εἰπὼν ἐσηκώθη ν' ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' ἐνφῶ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν διάδοχον καὶ τὸν παιδαγωγόν του, εὐρέθῃ ἐμπροσθεν τοῦ κυνηγοῦ τοῦ βασιλεύς, ὅστις ἵστατο ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπαράτητος· οὕτως συλλαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος

— Οὕτω πῶς μεταχειρίζεσαι τὸν ἡγεμόνα σου, παλιόπαιδον; —εἶπε μὲ πρόσωπον ἐξηγριωμένον καὶ φωνὴν ὀργίλην. Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ σέ; καὶ προτιμᾷς αὐτοῦ ἕνα γιδοβοσκόν; Δεῖξε ἀμέσως τὴν φωλεάν ἄλλως θ' ἀποκοψῶ τὸν βραχίονά σου! — καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς θήκης του. Ὁ βοσκός ἐκυτρίνισεν ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ ἐφώνασε, «Συγχώρησον! Συγχώρησον!» Ἐπειτα δὲ θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἤρχισε νὰ κλαίῃ, παρατηρῶν συγχρόνως διὰ τῶν δακτύλων του τὴν λάμπουσαν σπάθην τοῦ κυνηγοῦ· ἀλλ' ὅμως ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ, «ὦ! δὲν δύναμαι! δὲν τολμῶ! δὲν θέλω νὰ τὴν δεῖξω!»

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, διατάξας τὸν κυνηγὸν νὰ βάλῃ τὴν σπάθην εἰς τὴν θήκην της, — Ἠσούχασε τέκνον μου, δὲν θὰ σὲ βλάψῃ κανεὶς. Ἐφέρθης πολὺ καλὰ—εἶσαι τῷ ὄντι εὐγενὲς παιδίον· ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ δὲν θέλεις νὰ υπάγῃς νὰ ζητήσῃς τὴν ἀδελφὴν τοῦ φίλου σου Μιχαλάκη νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν φωλεάν; δύνασαι δὲ νὰ μοιραοθῇς μετ' αὐτοῦ τὴν λίραν μετὰ ταῦτα.

— Αὐτὸ ἡμπορῶ νὰ τὸ κάμω, —εἶπεν ὁ βοσκός· τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του, —Θὰ σᾶς φέρω θάψην τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ φρούριον. (ἀκολουθεῖ.)